

JUMBO

Οι ρουφιάνοι είμαστε εμείς!

Την προηγούμενη εβδομάδα μια είδηση συγκλόνησε όσους δεν έχουν χάσει την ανθρωπιά τους μέσα στις συνθήκες της οικονομικής και ανθρωπιστικής κρίσης που ζούμε. Ένας άνεργος πατέρας στο Βόλο έκλεψε ένα κουτί μαρκαδόρους από το τοπικό κατάστημα JUMBO για το παιδί του. Το προσωπικό του καταστήματος τον κάρφωσε, και κατατέθηκε εις βάρος του μήνυση από την εταιρεία. Καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 20 ημερών με τριετή αναστολή και του χρεώθηκαν δικαστικά έξοδα ύψους 80 ευρώ. Του αφαίρεσαν μάλιστα και όσα χρήματα είχε στο πορτοφόλι του. Ο ίδιος είπε ότι πήρε τους μαρκαδόρους διότι δεν είχε λεφτά να τους αγοράσει.

Η εταιρεία, σε μια αισχρή ανακοίνωση που εξέδωσε, αναφέρει ότι "Δυστυχώς, δεν είναι η πρώτη φορά που ο εν λόγω κύριος αφαίρεσε κάποιο προϊόν. Έχει εντοπιστεί επανειλημμένα να αφαιρεί προϊόντα, σε βάθος χρόνου, πράγμα που και ο ίδιος παραδέχτηκε. Δυστυχώς, δεν έχουμε να κάνουμε με μια παρορμητική και αδιέξοδη συμπεριφορά, αλλά με μια εξακολουθητική, συνειδητή πράξη. Ο καθένας θα μπορούσε εύκολα να δικαιολογηθεί μέσα από μια συναισθηματική ιστορία και μια συγγνώμη, που όλους μας φέρνει σε αμηχανία. Όμως, πώς υπερασπίζεται κανείς τα συναισθήματα και την τίμια συμπεριφορά χιλιάδων Ελλήνων που βρίσκονται πιθανόν σε χειρότερο αδιέξοδο, αλλά δεν ψάχνουν αυτή την <<εύκολη λύση>>"; *

[*Δύο υποσημειώσεις μόνο για την κατάπτυστη ανακοίνωση: 1) Η υποτίμηση της ζωής μας δεν είναι κάποια «συναισθηματική ιστορία», είναι η σκληρή πραγματικότητα που βιώνουμε οι εργαζόμενοι/ες – άνεργοι/ες, και 2) Η απαλλοτρίωση δεν είναι «η εύκολη λύση», είναι συνειδητή ταξική επιλογή!!!!]

Ας τα πιάσουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά.

Η εταιρεία ή ο ρόλος του κεφαλαίου

Τα JUMBO διατυμπανίζουν ότι έχουν χαμηλές τιμές, δεν εξηγούν όμως στις σαχλές τους διαφημίσεις ότι οι τιμές αυτές προκύπτουν α) από τις σκληρές, εντατικοποιημένες συνθήκες εργασίας των υπαλλήλων τους, β) από την εισαγωγή προϊόντων, κατά βάση από την Κίνα, όπου οι εργαζόμενοι (συχνά ανήλικα παιδιά) δουλεύουν χωρίς κανένα δικαίωμα για ένα κομμάτι ψωμί. Τη δε ποιότητα των προϊόντων δεν την σχολιάζουμε καν. Προσφέρουν ό,τι πιο φτηνό, χρησιμοποιώντας συχνά υλικά βλαβερά για την υγεία και το περιβάλλον. Αυτή βεβαίως δεν είναι αποκλειστική πατέντα των JUMBO, αλλά κοινή πρακτική των μεγάλων εταιρειών, οι οποίες θησαυρίζουν από την εκμετάλλευση του δικού μας ιδρώτα (ενίστε και αίμα) και της λεπλασίας της φύσης. Το κεφάλαιο βγάζει κέρδος ξεζουμίζοντάς μας και στη συνέχεια πουλώντας μας τα προϊόντα της δικής μας εργασίας. Αυτά που μας ανήκουν δικαιωματικά.

Τα JUMBO συγκεκριμένα έχουν μακρά ιστορία καταγγελιών για τις εργασιακές συνθήκες στις οποίες δουλεύουν οι εργαζόμενοί τους : εκδικητικές απολύσεις για συνδικαλιστική δράση, κλίμα αυταρχικό, συνεχή έλεγχο από κάμερες και προϊσταμένους, ωράρια που παραβιάζουν προκλητικά τα νόμιμα επιτρεπόμενα, πίεση για υπογραφή ατομικών συμβάσεων. Εργαζόμενοι σε καταστήματα JUMBO έχουν κάνει στο παρελθόν κινητοποιήσεις και απεργίες για την ανάκληση απολύσεων, τα ωράρια και τις συνθήκες εργασίας. Πρόσφατα δημοσιεύματα αναφέρουν ότι τα JUMBO προσφέρουν 4ωρη απασχόληση με αμοιβή 180 ευρώ το μήνα (!), ενώ ήταν η επικερδέστερη εμπορική εταιρεία στη χώρα το 2012 με κέρδη 96,96 εκ. (!!!). Η «4ωρη εργασία» -κατά τη συνήθη πρακτική της αγοράς- συχνά δεν τηρείται και οι εργαζόμενοι υποχρεώνονται να δουλεύουν για περισσότερες ώρες, για τις οποίες δεν αμείβονται. Σε περιόδους κρίσης, όπως τώρα, τα αφεντικά ποντάρουν στην τεράστια ανεργία, για να βρουν ακόμα πιο φθηνούς εργαζομένους και να αυξήσουν ακόμα περισσότερα τα κέρδη τους.

Η «δικαιοσύνη» ή ο ρόλος του κράτους

Τί κρύβεται όμως πίσω από μια τέτοια ποινή για λίγους μαρκαδόρους; Μα, το κράτος φυσικά, ο ρυθμιστής των σχέσεων μεταξύ των αφεντικών και των εργαζομένων. Αυτοί που ψηφίζουν τους νόμους, αυτοί που τους εφαρμόζουν, το περιεχόμενο των νόμων, τα πάντα είναι προσανατολισμένα στο εξής ένα: να αναπαράγεται το κεφάλαιο ανενόχλητο. Αυτό πρακτικά σημαίνει, σε περιόδους ύφεσης, εργασιακό μεσαίωνα, στρατιές ανέργων, σκληρή φορολογία και βίαιη καταστολή όσων τολμούν να σηκώσουν κεφάλι. Το κράτος πρόνοιας οπισθοχωρεί και πλέον βλέπουμε καθαρά το πρόσωπο της δημοκρατίας: ούτε επιθεώρηση εργασίας πλέον, ούτε συλλογικές συμβάσεις, ούτε τίποτα. Η ωμή τρομοκρατία και η αυθαιρεσία των αφεντικών είναι νομιμότητα. Με τις ευλογίες του κράτους, τα αφεντικά μπορούν να σε πληρώνουν όσο θέλουν και να σε πετάξουν στα αζήτητα όποτε θέλουν. Και για όσους τολμήσουν να αμφισβητήσουν την παντοδυναμία κράτους-αφεντικών, υπάρχει η αστυνομική βία, τα δικαστήρια, τα πρόστιμα, οι φυλακές και, όταν οι περιστάσεις το απαιτούν, τα μαχαίρια των φασιστών και ο στρατός. Και γιατί να μπου στον κόπο να κυνηγήσουν έναν άνθρωπο για λίγους μαρκαδόρους, ενώ τα έξοδα της αγωγής στοιχίζουν πολλαπλάσια; Για να μην γενικευτεί η πρακτική της απαλλοτρίωσης. Όπως και αυτή των καταλήψεων (στέγης), που έχουν μπει στο στόχαστρο. Τέτοιες πρακτικές είναι ταξικές επιλογές, και εφόσον γενικευτούν, μυρίζουν μπαρούτι. Πρόκειται καθαρά για μια παραδειγματική-εκδικητική καταδίκη με ταξικό πρόσημο: κεφάλαιο ενάντια στην εργατική τάξη.

Ο ρόλος του εργαζόμενου

Το πιο εξοργιστικό ίσως στην όλη υπόθεση είναι πως τον άνεργο πατέρα τον ρουφιάνεψε εργαζόμενος, ένας εργαζόμενος, ο οποίος θα χαρακτηριζόταν από τα αφεντικά του ως ευσυνείδητος υπάλληλος που κάνει καλά τη δουλειά του. Τι σημαίνει όμως "ευσυνείδητος" υπάλληλος; Πρακτικά σημαίνει αυτόν τον εργαζόμενο ο οποίος ταυτίζει στο μυαλό του το συμφέρον του αφεντικού του με το δικό του συμφέρον. Αυτόν που είτε από δουλικότητα είτε από φόβο προδίδει την τάξη του και συμπεριφέρεται σαν λακές των αφεντικών. Όπως ακριβώς συμπεριφέρθηκε και ο εν λόγω υπάλληλος των JUMBO.

Από την πλευρά μας ως συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά και όντες οι ίδιοι είτε άνεργοι είτε επισφαλείς είτε απλήρωτοι εργάτες θεωρούμε πως κάθε εργαζόμενος πρέπει να τηρεί στάση αξιοπρέπειας, ακόμα και υπό το καθεστώς της εργοδοτικής τρομοκρατίας. Ενάντια στις πιέσεις των αφεντικών, ενάντια στον κανιβαλισμό μεταξύ των εργατών, να προτάξουμε την αξιοπρέπεια, τη συνείδηση, τη συλλογική αντίσταση και την αλληλεγγύη μεταξύ μας. Ακόμα και την ώρα που κάποιος ψωνίζει και το κεφάλαιο τον βαφτίζει «καταναλωτή», δε σταματάει να είναι (μελλοντικός) εργαζόμενος ή άνεργος. Σε εποχές που η φύση της εργασίας αλλάζει και το πέρασμα από την ανεργία στην εργασία και πίσω είναι μια ωμή πραγματικότητα για χιλιάδες προλετάρους, να συνειδητοποιήσουμε πως όλοι εμείς (οι άνεργοι, οι ανασφάλιστοι, οι επισφαλείς, συχνά απλήρωτοι εργαζόμενοι) παράγουμε όλο τον κοινωνικό πλούτο, ότι τα πάντα ανήκουν σε μας, στους από κάτω αυτού του κόσμου.

Όλοι εμείς ενωμένοι σαν μια γροθιά, χωρίς επίπλαστους διαχωρισμούς μεταξύ μας (πελάτης/εργαζόμενος, ντόπιος /μετανάστης) να προτάξουμε την ταξική αλληλεγγύη μεταξύ των από κάτω αυτής της κοινωνίας απέναντι στον κοινωνικό κανιβαλισμό, τη ρουφιανιά, την παθητικότητα και την αποχαύνωση.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΝΑ ΠΡΟΤΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ ΜΑΣ